

[Bernhard Baunsgaard]

fælle, der siger det, så må der ligge noget bestemt i det. At jeg gerne støtter noget sådant, overrasker nok ikke så mange, men der skal jo flere end de radikale til for at sikre, at et forslag vedtages i folketinget – desværre.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg kan jo ikke som ved det forrige forslag, jeg havde, takke for en positiv modtagelse. Det havde jeg nu heller ikke ventet, men det ville jo have været rart alligevel igen at vågne op som Jeppe i baronens seng, ikke mindst når det drejer sig om Det kgl. Teater og alle de kulturelle citater og kulturelle udtalelser, vi altid kommer ud for, når vi drøfter disse ting.

Da folketinget i sin tid vedtog loven om ombygningen af Det kgl. Teater, var det, som det også er blevet sagt her af de forskellige ordførere, en forudsætning, at der skulle ske genforhandling af personalegruppernes arbejdstider og andre arbejdsforhold, før ombygningen blev sat i gang. Det er det, der efter vores mening ikke er sket. Meget hurtigt efter, at kulturministeren var trådt til og havde været til møde med personalegrupperne den 2. november og havde meddelt, at der ikke kunne blive tale om lønforbedringer, og efter nogle yderligere forhandlinger med de enkelte personalegrupper blev de afbrudt fra personalets side, og kulturministeren besluttede så ensidigt at diktere personalegrupperne nogle ændringer i deres arbejdsforhold.

Jeg har ikke sagt og kunne ikke finde på at sige, at dette var magtsyge fra ministerens side, men jeg mener, at det er en meget uheldig fremgangsmåde, at man ensidigt trækker noget ned over hovedet på nogle lønarbejdere. Det ville jeg sige i alle tilfælde, ikke bare når det drejer sig om Det kgl. Teaters personale, men om forhandlinger mellem ministre og personale inden for staten i det hele taget.

Det er klart, at dette har fået personalegrupperne på teatret til at reagere, og man råder jo så nu politikerne til at aflyse ombygningen, som alligevel vil blive for dårlig, siger man. Med det mener man vel, at de ændringer i arbejdsforholdene, man får, ikke er rimelige, når man ser på, hvad der egentlig sker og ikke sker ved denne ombygning.

Da målsætningsudvalget i sin tid drøftede Det kgl. Teater og Det kgl. Teaters fremtid,

var det også en forudsætning, at der, når der kom et nyt teater, skulle ske nogle ændringer og en tilpasning af personalets arbejdstider og personalets regulativer osv. Men forudsætningerne dengang var rigtignok også, at der dels skulle komme et nyt skuespilhus, dels skulle ske en udvidelse af personalet. Disse 2 ting er forsvundet, og tilbage står så, at arbejdsforholdene skal ændres og det på en måde, som personalegrupperne altså ikke har fundet acceptabel. Jeg er, som jeg sagde før, helt klar over, at det var en betingelse fra folketingets side, at arbejdsforholdene blev taget op til diskussion, men jeg er da ikke sikker på, at man ikke, hvis man havde fundet ud af, at en hel del af de arbejdsændringer, man havde forestillet sig, ikke var særlig gode i forbindelse med denne ombygning, havde kunnet komme tilbage til folketinget og sige: det kan ikke blive så meget, som vi egentlig havde regnet med, men nu er vi nået til enighed om det og det.

Det er jo, som der står i forslaget, ikke politikernes opgave at blande sig i indholdet af forhandlinger mellem arbejdsgivere og lønarbejdere, men når ministeren spørger, hvor længe forslagsstillerne mener at dette skulle være fortsat, så vil jeg godt spørge, om man alligevel ikke med lidt større smidighed kunne være nået noget længere, og om der egentlig var så langt imellem ministeriet og personalegrupperne.

Jeg synes ikke, at Det kgl. Teaters personale har særlig favorable arbejdsvilkår, og jeg mener, at specielt de kontraktansatte har meget, meget dårlige økonomiske forhold. Selv om forhandlingerne om pensionsalder og afgangsalder, som fru Mette Madsen sagde, blev taget ud af disse forhandlinger, tror jeg alligevel, at det har skabt en del uro, og at der er en del usikkerhed tilbage i personalegrupperne på dette punkt. Man ved jo, at så snart ombygningen er gået i gang, skal dette tages op til forhandling, og man er meget forskrækket og meget usikker på, om de forhandlinger ikke vil resultere i en forringelse af nogle arbejdsvilkår og nogle afgangsvilkår, som i forvejen for nogle af personalegruppernes vedkommende ikke er særlig favorable.

Jeg synes sådan set heller ikke, at der er noget mærkeligt i, at mennesker ikke er så glade for at skulle optræde i andre kunstarter end i deres egen kunstart, i hvert fald ikke